

סדר הקערה

מביאים קערה, ובה שלש מצות שמורות ועליה מסודרים:
זרוע, ביצה, מרור, חרוסת, קרפס וחזרת, סדר הזה:

סימני הסדר

קדש. ורchn. ברפס. וחzn. מגיד. רחצאה. מוציא. מצאה.
מרוז. פורה. שלחן עירך. צפון. ברך. היל. נרצה:

קדש

מוגן את הכותות. בעל הבית לא ימוש לעצמו,
אלא אחר ימוש לו דרך חירות. וכך לנצח ידי קידוש וארבע כותות:

ש נהגים למלו:

הנני מוקן ומושם לך מוצאות פום ראשון מארבע כותות. לשם יהוד קודשא
בריך הוא ושבינתייה, על ידי והוא טמיר ונערים باسم כל ישראל, וכי נעם אדני:
אליהינו עליינו, ומעשה ידינו בוננה עליינו, ומעשה ידינו בוננה:

cashel בshort מתחילה כאנ:

באנ: יהי ערבית בקר:

יום הששי. ויכל השמים והארץ וכל צבאים: ויכל אללים ביום השבייע טלאכתו
אשר עשה, וישבת ביום השבייע מכל מלאותו אשר עשה: ויברך אללים את
יום השבייע ויקדש אותו, כי בו שבת מכל מלאותו אשר ברא אללים לעשיות:

cashel בחול מתחילה כאנ:

סברי מרנו ורבנן ורבותי:

ברוך אתה יי אליהינו מלך העוזלים,
בורא פרי הגפן:

ברוך אתה ייִהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אשר בחר בנו מכל
עם ורומםנו מכל לשון וקידשנו במצוותיו. ותתן לנו ייִהוָה אֱלֹהֵינוּ
באהבה (שנה שבתות למנוחה ומועדים לשמחה, חגים ומנגינים
לשנון, (שנה את יום השבת הוה) את יום הנמצאות היה זמן
חרותנו (שנה באהבה) מקרא קדש, ובר ליציאת מצרים. כי
בנו בחרת. ואوتנו קדשות מכל העמים. (שנה ישבח) ומועד
קדשך (שנה באהבה וברצונו בשמחה ובשנון הנחלה לנו. ברוך
אתה ייִהוָה, מקדש (שנה השבת) ישראל והזמנים:

אשר מוציא שבת מקדשים (קנויות): ייִהוָה, קידוש, ער, הבדלה, זמנה:

ברוך אתה ייִהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בורא מאורי האש:

ברוך אתה ייִהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַטְבָרִיל בין קדש לחול, בין אור לחשך, בין
ישראל לערבים, בין יום השבעה לימי המפעשה. בין קדשת שבת לקדשת יום
טוב הבדלה, ואת يوم השבעה משלחת ימי המפעשה קבישת. הבדלה וקדשת את עפה
ישראל בקדשתה: ברוך אתה ייִהוָה הַטְבָרִיל בין קדש לחול:

**ברוך אתה ייִהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, שהחינו וקייננו
וְהִגִּיעֲנוּ לִזְמָן הַזֶּה:**

שותים את החוס כולה, וכל הפחות רובה. בהסיבת שמאל.

ונשים לא נהגו להסביר. ואין מברכים אחרת:

וְרֹחֶץ

נותלים את הידיים ולא מברכיס על נטילת ידיים. יש נהגים,
ש רק בעל הבית נוטל את ידיו:

כַּרְפֵּס

נותל פחות מ כוחות ירך ומוטבilo במיל וمبرך בורא פרי הארץ,
ויכונן לפטור את המורו שיאכל אחר כך:

**בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
בָּזַרְאָ פָּרִי הָאָדָמָה:**

נהגים לאכול בלא הסיבה. ואינו מברך ברכה אחרונה,
שברכת המזון שմברך אה"כ, פוטרת:

יחז

נותל את המזיה האמצעית ובוצעה לשתיים.
את החלק הגדול יותר עוטף במפה נקייה ומניה לאפיקומן
ואת החלק הקטן מוחזר בין שתי המזיה:

מגיד

נוהגים לומר קודם והגדה כאנור הווער הק' (ח'ב מ' ע"ב):

פרק זא בתר זא, לספר בשבחא ריציאת מצרים, זאיהו חובבא על בר נש לאותה עי
ביהאי שבחא ליעלמיין, הבוי אוקימנא, כל בר נש דאותה עי ביציאת מצרים, ובהרוא
ספרות חדי בחרואה, ומין זאיהו למתני בשבינטה ליעלמא דאתי דהוא חרדו מפלה, דהאי
איהו בר נש דקדרי במריה, וקורושא בריך הוא חדי בחרואה ספרות.

כמולה טלהדר זה, כל לספר נזכה לילת מרים, סכמה מוע על כתה-ס מולס לספר נזכה סכמה כתה, רק סעמדו כל מדרט
מספר דילחת מרים וסמה נסיטור סכלת צמחה, עדיד סולם לטוחה עס פטיליה לנולס כתה, טסיה סמה מאכל גד, טס
סומה חדס כסמה נהוווי, וכקץ"ב סמה צסיפטו סכלת טלו.